

Ο Χριστός Σαγηνευτής (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Β΄ Κυριακή του Ματθαίου και η ευαγγελική περικοπή όσο απλή είναι ως προς το περιεχόμενο τόσο βαθύτερη είναι σε νόημα. Ο Χριστός ευρίσκεται στη θάλασσα της Γαλιλαίας όπου και συναντά τους μελλοντικούς μαθητές του. Αυτούς που διδάχθηκαν από εκείνον και που απετέλεσαν τους σαγηνευτές της ανθρωπότητας΄ τα δοχεία της χάριτος της αγίας Πεντηκοστής που αναδείχθηκαν «ρήτορες πολυφθόγγοι».

Ο Χριστός αρχικά «περιπατών παρά την θάλασσαν» συνάντησε τους δύο αδερφούς, Πέτρο και Ανδρέα, οι οποίοι όντας ψαράδες έριχναν τα δίχτυα τους στη θάλασσα. Ο Χριστός όμως ως βαθύς καρδιογνώστης αναγνώρισε στα πρόσωπα τους την γονιμότητα της ιεραποστολής και της διακονίας του καινούριου μηνύματος της Βασιλείας του Θεού. Γι΄ αυτό και με ένα απλό λόγο τους καλεί να τον ακολουθήσουν με την πρόταση ότι θα τους έκανε αλιείς ανθρώπων, πράγμα που έγινε.

Στη συνέχεια, ο Χριστός συνάντησε άλλους δύο αδερφούς κι αυτοί ψαράδες, τους υιούς του Ζεβεδαίου, τον Ιωάννην και τον Ιάκωβο. Αυτοί προετοίμαζαν με τον πατέρα τους τα της αλιείας μέχρι τη στιγμή που αντίκρυσαν «Τον Αλιέα» και σωτήρα Χριστό και τα παράτησαν όλα. Αυτό πάντως που είναι άξιο θαυμασμού και άκρως συγκινητικό είναι η άμεση ανταπόκριση των ψαράδων στο κάλεσμα του Ιησού. Και στις δύο περιπτώσεις «ευθέως» γράφει ο ευαγγελιστής θέλοντας να δώσει έμφαση στην αμεσότητα της θετικής ανταπόκρισης των μαθητών, «αφέντες τα δίκτυα, το πλοίο» αλλά και «τον πατέρα» τους οι τελευταίοι «ακολούθησαν αυτό».

Πράγματι, ο ευαγγελιστής Ματθαίος όπως και οι άλλοι ευαγγελιστές μας φανερώνουν ένα Χριστό Σαγηνευτή. Τον Θεάνθρωπο Χριστό που δια της παρουσίας του μαγνήτιζε τα έθνη σηματοδοτώντας την έλευση της Χάριτος που μέχρι τότε υπήρχε σκιωδώς. Τόση ήταν η ακτινοβολία της Θεανδρικότητας του Ιησού που ενέπνευσε τους ψαράδες να τα αφήσουν όλα για κάτι καινούργιο. Η στάση τους σταθερή και αποφασιστική χωρίς ανασφάλειες, ενδοιασμούς και αμφιβολίες. Αυτή τους η στάση αποδείκνυε και την άκρατη σιγουριά και ορθότητα της επιλογής τους.

Σήμερα άραγε η συνάντηση του καθενός μας με τον Χριστό είναι τόσο ουσιαστική και γνήσια και χαρακτηρίζεται απο τέτοια σιγουριά; Μας σαηνεύει ο Χριστός, η Εκκλησία, ο Λόγος του Ευαγγελίου; Έχουμε ανάγκη μιας τόσο υπαρξιακής συνάντησης με έναν τέτοιο διδάσκαλο ή είμαστε βολεμένοι με χίλια τόσα άλλα, δευτερεύοντα, που μας επικάλυψαν τις πραγματικές αναζητήσεις; Το βέβαιο είναι πως ο Χριστός δεν έπαυσε να σαηνεύει τον άνθρωπο μέχρι και σήμερα γιατί «χθες και σήμερα ο αυτός». Μάλλον οι δικές μας οι προϋποθέσεις έχουν σε πολλές περιπτώσεις αλλάξει και γι' αυτό δεν μαγεύονται από την πνευματικότητα του Ευαγγελίου και της Εκκλησίας.

Ωστόσο υπάρχουν άνθρωποι που έχουν πνευματικές ανησυχίες και δεν θα παύσουν να υπάρχουν. Αυτή η μερίδα ατόμων που μέσα στις αναζητήσεις τους πρώτη θέση κατέχει ο Θεός, τον συναντούν μέσα στην Πνευματικότητα και την Κατάνυξη που προσφέρει η σχέση και η μαθητεία με τον Χριστό. Και αυτό γιατί η Ορθόδοξη πίστη και ζωή δεν έπαυσε να δίνει την σαηνευτική της μαρτυρία μέχρι σήμερα. Κι αυτή η μαρτυρία δεν δίνεται αποκλειστικά απο τους απογόνους των απόστόλων, τους ιερείς και αρχιερείς αλλά απο το σύνολο της Ορθόδοξης πολιτισμικής παρακαταθήκης. Γράφει κάπου ο Κωστής Παλαμάς πως τίποτα δεν τον συγκινεί περισσότερο, «ούτε ο Οιστρήλατος του Αισχύλου [...] ούτε των θεών η γαλήνη, όσο ο λειτουργικός ψαλμός το " Άνω σχώμεν τας καρδίας"». Αυτό κι αν είναι

σαγηνευτικό και δηλωτικό του έντονου Ορθόδοξου παλμού που έχει η λατρεία μας.

Προ λίγων ημερών αυτήν τη σαγηνευτική ορθόδοξη πνευματικότητα την είδα να την αναγνωρίζουν και να την αισθάνονται κάποιοι τουρίστες επισκέπτες στο ναό που διακονώ, τον αρχαίο ναό της Παναγίας της Αγγελόκτιστης τον 5ο αιώνα. Ο ναός τον οποίο υπηρετώ, μου δίνει την ευκαιρία πολλές φορές να έρθω αντιμέτωπος με την συνάντηση πολλών ανθρώπων με τη σαγήνη του Χριστού. Σε μία από αυτές τις φορές, δύο νέοι, ο ένας απο το Μπάρι της Ιταλίας και ο άλλος απο την Ληθουανία, Ρωμαιοκαθολικοί στο δόγμα μα με ανήσυχο και ζωηρό πνευματικό υπόβαθρο, μπήκαν στο ναό, τον είδαν, τον παρατήρησαν, είδαν και θαύμασαν το απaráμμλο κάλλος μίας από τις αρχαιότερες απεικονίσεις της Παναγίας, στο ψηφιδωτό της κόγχης του ιερού και πραγματικά φαίνονταν σαγηνεμένοι από το χώρο. Μόλις τελείωσα τον εσπερινό σε συζήτηση που είχαμε μου εξέφρασαν τον θαυμασμό και την γοητεία που τους προκάλεσε ο χώρος. Μάλιστα ο ένας από τους δύο μου είπε χαρακτηριστικά πως την πνευματικότητα και την ατμόσφαιρα που αισθάνθηκε στο εσωτερικό του ναού, δεν την αισθάνθηκε πουθενά αλλού.

Αυτό το απλό περιστατικό με συγκίνησε και με οδήγησε στο να αντιληφθώ πως τελικά ο Χριστός συνεχίζει να προσκαλεί σαγηνευτικά τους ανθρώπους στην ποίμνη του. Η πνευματική ανεπάρκεια κληρικών και λαϊκών, που εντοπίζεται εντονότερα στις μέρες μας, δεν σηματοδοτεί το τέλος της καταστροφής γιατί το παρελθόν των αποστολικών χρόνων είναι και θα παραμείνει ζωντανό και ένδοξο καθώς κι αν ακόμα οι άνθρωποι είναι θνητοί με πάθη, η Εκκλησία είναι αλώβητη.

Τα μνημεία της Ορθοδοξίας: οι παλαιοί ναοί, οι ορθόδοξες εικόνες, τα ψηφιδωτά της παλαιοχριστιανικής περιόδου «κεκράζονται» μεταδίδοντας το πνευματικό τους αντίτυπο ακόμα και στον μη Ορθόδοξο κόσμο του σήμερα. Η ιστορική παρακαταθήκη λοιπόν του παρελθόντος γίνεται ένας πομπός επικοινωνίας με το σήμερα, μεταφέροντας μας τη σαγηνευτική πνευματικότητα του Ευαγγελίου του Χριστού. Σε εμάς τελικά εναπόκειται αν έχουμε την δεχτικότητα να την προσλάβουμε.